

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Παρασκευή 25 'Ιουνίου 1949 (Π.Ο.Η.) "Έτος β'. 'Αριθ. 69—Τιμή Φύλλου Δραχ. 500	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ 'Ο 'Επίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : 'Εξάμηνος δραχ. 7.000—'Ετησία δραχ. 12.000 'Εξαωτερικοῦ: 'Εξάμ. δολ. 2.50·'Ετησία δολ. 5
Γραφεία: 'Οδός Χαλκοκονδύλη 7—'Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Πραξ. (15' 22—34)

Τὸ μεγαλύτερον ἔργον τῆς Θείας ἀγάπης ὑπῆρξε ἡ ἐπίσκεψις τοῦ 'Αποστόλου Παύλου εἰς τὰς 'Αθήνας. Ἡ Θεία Πρόνοια κατηύθυνε τὰ βήματα τοῦ Μεγάλου 'Αποστόλου, εἰς τὸ κλεινὸν καὶ ἱσχυρὸν αἶμα τῆς Παλλάδος, διαβλέπουσα εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τοῦ μέλλοντος, τὴν ἀρραγὴ 'Ενωσιν Χριστιανισμοῦ καὶ 'Ελληνισμοῦ καὶ ἀποστέλλουσα Πρόδρομον τῆς 'Ενώσεως αὐτῆς, τὸν 'Απόστολον τῶν 'Εθνῶν...

Κατάκοπος, διωγμένος, τεθλιμμένος ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς Θεοῦνικης καὶ τῆς Βερροίας ἀγωνίων διὰ τὰς τύχας τῶν τέκνων του εἰς αὐτὰς τὰς πόλεις, περιφέρεται ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν 'Αθηνῶν. Γνώστης τοῦ 'Ελληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τὸ εὐγενὲς αὐτὸ τέκνον τῆς Ταρσοῦ, ἀναζητεῖ διὰ τῆς φαντασίας τοῦ τὰ μεγάλα τέκνα τῶν 'Αθηνῶν, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ ἐκόσμησαν τὴν πατρίδα των, ἀπέβησαν διὰ τῆς πατρίδος των πολῖται τοῦ κόσμου. 'Ο 'Αριστοτέλης, ὁ Πλάτων, ὁ Σωκράτης, ὁ Δημοσθένης παρελαύνουν ἔμπροσθέν του. Συνομιλεῖ νοερῶς μαζὺ τῶν θαυμάζει τὸ βάθος τῶν νοημάτων τους· ἐκτιμᾷ τὴν διαύγειαν τῆς σκέψεώς των· τοὺς συγχαίρει διὰ τὰ ψίγματα τοῦ χρυσοῦ τῆς ἀληθείας ποὺ κατέχουν· εὐχαριστεῖται ἀπ' τὸ κάλλος καὶ τὴν ἁρμονίαν τῶν λόγων των. Καὶ ἐκεῖνοι, θεράποντες τῆς ἀληθείας καὶ μόνον, ὑποκλίνονται εὐλαβῶς πρὸ τοῦ Μεγάλου Προφήτου τῆς ὀψίστης ἀληθείας...

'Ο Παῦλος γνωρίζει ὅτι εὕρεται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου. 'Εάν τὰ σκῆπτρα τῆς ὀλικῆς ἐξουσίας κατέχη ἡ Ρώμη, αἱ 'Αθηναὶ κατευθύνουν τὸν τρόπον τῆς σκέψεως, τὴν τέχνην, τὴν Φιλοσοφίαν. Ἡ Ρώμη εἶναι φοβερὰ διὰ τῆς ἐξουσίας της καὶ ἡ πόλις τῶν 'Αθηνῶν ἀκατανίκητος διὰ τοῦ Πνευματι-

κοῦ της Μεγαλείου. Ἡ Ρώμη ἀπειλεῖ τὴν ζωὴν του καὶ αἱ 'Αθηναὶ τὴν διδασκαλίαν του. 'Ο ἐγωϊσμός ἀποτελεῖ τὴν κορωνίδα τῆς πόλεως αὐτῆς καὶ ἡ σαρκαστικὴ εἰρωνεία τὸ σκῆπτρον της. Καυχᾶται διὰ τοὺς φιλοσόφους της, καυχᾶται διὰ τοὺς τεχνίτας της, καυχᾶται διὰ τὸ μεγαλεῖον της. Ποῖαν λοιπὸν ἀπήχησιν θὰ εἶχε εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὑπερηφάνων 'Αθηναίων, τὸ μῆνυμα τῆς πτωχείας ἢ ὁποῖα πλουτίζει; τῆς ἀσθενείας ἢ ὁποῖα θεραπεύει; Πῶς θὰ ἦτο δυνατόν τὸ θῦμα τῆς 'Αγάπης τοῦ Γολγοθᾶ τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε «κάλλος οὐδὲ δόξαν» νὰ ἐκτοπίσῃ ἀπὸ τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν τὴν παράστασιν τοῦ Μεγαλοπρεποῦς καὶ Βροντώδους Διός; 'Ἰδοὺ αἱ σκέψεις αἱ ὁποῖαι βασανίζουν τὸν Παῦλον. Τὸ μαρτύριον τῶν σκαπθεῶν αὐτῶν καθιστᾷ δριμύτερον, ἡ θέα τῆς «κατειδώλου πόλεως» Βωμοὶ καὶ ἀγάλματα ἀνὰ πᾶσαν γωνίαν. Τέχνη ὁμιλοῦσα διὰ τῆς ἁρμονίας, καὶ ἁρμονία ἐκφρασθεῖσα διὰ τῆς σμίλλης ἐπὶ τῶν ἀψύχων λίθων. Βεβαίως καὶ ὁ Παῦλος διακηρύσσει τὸ ὥραϊον καὶ τὸ κάλλος. Τὰ κεφάλαια τῆς διδασκαλίας του εἶναι διηνηθισμένα ἀπὸ τερπνὰ καὶ ἀμάραντα ἄνθη. Διὰ τὸν Παῦλον ὅμως τὸ ὥραϊον εἶναι ἀσύλληπτον μακρὰν τοῦ κόσμου τοῦ πνεύματος· καὶ ἐνῶ μᾶς βοηθεῖ νὰ ἀναζητήσωμεν τὴν πηγὴν του, τὸν Θεόν, οὐδέποτε πρέπει νὰ γίνεται ἀντικείμενον λατρείας. 'Ενῶ διὰ τοὺς κατοίκους τῶν 'Αθηνῶν αὐτὸ καὶ 'ἑαυτὸ τὸ ὥραϊον ἐλατρεῖτο, ὑπὸ τὴν μορφήν ἐνός ὥραϊου ἀγάλματος. Ἡ λατρεία ὅμως αὐτὴ ἐγέννα τὴν ἡδονὴν καὶ ἀξιοπολεῖ τὰς πλέον ἀθεμίτους σχέσεις. Καὶ αὐτὸ ἤθελε νὰ κτυπήσῃ ὁ Παῦλος...

Δὲν φυγομαχεῖ ὅμως. Τὰ στήθη του φλέγονται ἀπ' τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς π

στεως τοῦ Σωτήρος. Ἡ δύναμις τῆς ἀληθείας τὸν συγκλονίζει. Ἡ πνοή του διάθερος ἀπείλει νὰ καταρίψῃ τὰ εἰδωλα, τὰ ὁποῖα ἤδη διὰ τῶν ὁμμάτων τῆς ψυχῆς του διαβλέπει συντετριμμένα ὑπὸ τὴν Σκιάν τοῦ Σταυροῦ. Ἐφ' ὅσον αὐτὸ τὸ ὁποῖον διακηρύσσει εἶναι ἡ ἀλήθεια, πᾶν ἄλλο εἶναι ψεῦδος. Καὶ ὡς ψεῦδος θὰ καταπέσῃ. Τὸ δράμα τῆς Δαμασκοῦ ἐχάλκευσε εἰς τὴν ψυχὴν του τὸν ὠραιότερον κόσμον καὶ τοῦ ἐνέπνευσε τὴν εὐγενεστέραν ἀγάπην. Αὐτὸν τὸν κόσμον διακηρύσσει καὶ αὐτὴν τὴν ἀγάπην ἐπιθυμεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ. Εἶναι δυνατόν νὰ ἀποτύχη;...

Ὁ Παῦλος «διελέγετο ἐν τῇ συναγωγῇ... καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ» οἱ λόγοι του προκαλοῦν ἐκπληξιν, γεννοῦν ἀμφιβολίαν, ἀναμοχλεύουν τὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἐκεῖνος ὁμιλεῖ «τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀνάστασιν εὐηγγελίζετο». Τὰ τέκνα τῶν Ἀθηνῶν διαφέρουν ἀπὸ τὰ τέκνα τῶν ἄλλων πόλεων. Δὲν δημιουργοῦν σκηνάς. Δὲν κραυγάζουν εἰς τὴν θέαν του «αἶρε τὸν ἄθεον». Φίλοι τῆς ἐλευθερίας, σέβονται τὰς πεποιθήσεις τῶν ἀντιπάλων των, καὶ φιλόξενοι ἐκ προγόνων τιμοῦν τὸν ξένον. Πλήρεις εὐγενείας ἐρωτοῦν τὸν Παῦλον «Δυνάμεθα γινῶναι τίς ἡ καινὴ αὕτη ἡ ὑπὸ σοῦ λαλουμένη διδασχὴ;» Ἀποδέχεται ὁ Παῦλος. Καὶ ἐκεῖνοι παρεχουν εἰς τὸν Ἀνατολίτην Ἀπόστολον, τὸ ὕψιστον βῆμα. Τὸ βῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου..

Ἀπὸ τοῦ βήματος αὐτοῦ, ὁμιλεῖ ὁ Ἀπόστολος. Ὁμιλεῖ ὡς Ἕλληνας φιλόσοφος καίτοι δὲν φέρει φιλοσοφικὴν τήβεννον. Δὲν καυτηριάζει τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὴν πλάνην των, «ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ». Δὲν τοὺς ἀπειλεῖ διὰ τὰ σφάλματά των ἀλλὰ τοὺς λέγει με γλυκύτητα «τούς... χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπερίδων ὁ Θεός». Ἐξαίρει τὴν δημιουργίαν, διὰ νὰ τονίσῃ τὴν Μονοθεΐαν. Ὑποδεικνύει τὴν πνευματικὴν λατρείαν «οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, οὐδὲ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρωπίνων θεραπεύεται» ὁ κόλαφος αὐτός τῆς ἀληθείας, συγκλονίζει τὰ βάθη τῆς Παλλάδος, ἡ ὁποία καταβιβάζουσα τὸ δόρυ καὶ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀσπίδα ἐτοιμάζεται νὰ ἀπέλθῃ, προκειμένου νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν της εἰς τὴν «Ὑπέρμαχον Στρατηγόν».

Ὁ δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων, τὸ ἐξαστράπτον αὐτὸ δημιούργημα τῆς Ἑλληνικῆς Φαντασίας, συνθέτει ἤδη τὴν ἀπάντησιν ποῦ θὰ δώσῃ εἰς τὸν Ἀποστάτην Ἰουλιανόν, περὶ τῆς πτώσεως τῶν Ὀλυμπίων. Καὶ ὁ οὐρανοβάμων προχωρεῖ Ἀναπτύσσει τὴν ἀνθρωπολογίαν του, διὰ νὰ μετριάσῃ τὸν ἐγωϊσμόν των Ἀθηναίων. Εἰς τὰς ἀντιλήψεις περὶ «διογενῶν καὶ διοτροφῶν» ἀντιτάσσει τὴν ἀπλουστάτην ἀλήθειαν «ἐποίησεν τε ἐξ ἐνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων». Τονίζει τὴν πνευματικὴν συγγένειαν καὶ ἀφίνει τοὺς ἀκροατὰς του νὰ βγάλουν τὸ συμπέρασμα «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἕλληνας...». Ἀναγνώ-

ρίζει ὡς προνόμιον τῶν Ἀθηναίων, τὰς φιλοσοφικὰς περὶ Θεοῦ ἀναζητήσεις, τὰς ὁποίας ἀποκαλεῖ ματαίας «ψηλαφίσεις» ἐφ' ὅσον «ἐν αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν». Ὁ Θεὸς ἡ αἰτία τῆς ὑπάρξεώς μας, ἀλλὰ καὶ τὸ περιβάλλον εἰς τὸ ὁποῖον κινούμεθα. Διὰ νὰ μὴ δημιουργήσῃ καὶ τὴν ἐντόπωσιν οἱ διακηρύσσει «πανθεισμόν» εἰσέρχεται εἰς τὸ Β' μέρος τῆς ὁμιλίας του περὶ τοῦ Σωτήρος. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ συνδέει τὴν πανταχοῦ παρουσίαν τοῦ Θεοῦ μετὰ τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ

Ἄλλ' ἐδῶ προσκρούει εἰς τὰς φιλοσοφικὰς ἀντιλήψεις. Εἶναι ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ. Οἱ ψιθυροὶ μεταβάλλονται εἰς ζωηρὰς συζητήσεις. Σέβονται ὅμως τὸν ὁμιλητὴν των τὸ μόνον βέλος ποῦ ἐκτοξεύουν εἶναι ἡ εἰρωνεία. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν περιβάλλουν με εὐγένειαν. Τὸν πλησιάζουν μερικοὶ καὶ τοῦ λέγουν μειδιώντας «Ἀκουσόμεθα σου περὶ τούτου καὶ πάλιν». Τὸ κήρυγμά του δὲν ἔμεινε χωρὶς καρπούς· οὐδεποτε εὐγενικὴ προσπάθεια παραμένει ἄκαρπος «τινὲς δὲ ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ ἐπίστευσαν». Μεταξὺ τῶν πρώτων του μαθητῶν συγκαταλέγεται καὶ ἕνας ἀνώτατος δικαστής, Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ μία γυναῖκα τῆς ἀριστοκρατίας, ἡ Δάμαρις

Αὐτὰ συνέβησαν ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς Ἀκροπόλεως. Καὶ ὁ Παῦλος, ὡς ὑπὲρ πάντων, «ἐξηλθεν ἐκ μέσου αὐτῶν». Τί ἄραγε νὰ διελογίζετο κατερχόμενος ἀπὸ τὸ Βράχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ Πρῶτος μετὰ τὸ Ἔνα; Ἐθαύμαζε τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως, τοῦ φιλελευθέρου αὐτοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐλυπεῖτο διὰ τὴν φυσίωσιν ἐκ τῆς γνώσεως.

Ἡ πείρα αὐτῇ θὰ τὸν κἀνῃ ἀργότερα νὰ γράψῃ: «ἡ γνώσις φυσιοῖ». Ἀναμετρᾷ τοὺς καρπούς του. Τοὺς εὕρισκε ὀλίγους. Σκέπτεται καὶ ἀνευρίσκει τὴν αἰτίαν. Ἡ πίστις διὰ νὰ καρποφορήσῃ, ἔχει ἀνάγκην εὐγενοῦς ψυχῆς, ἀπληλαγμένης ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐγωϊσμοῦ. Περὶ αὐτοῦ θὰ γράψῃ ἀργότερον εἰς τοὺς Θεσ) νικεῖς «οὐ παντός ἡ πίστις» ...

Ἐνδοξε Ἀπόστολε Παῦλε, ἐὰν αἱ ἄλλαι πόλεις σοῦ προσέφεραν δεσμὰ καὶ θλίψεις, αἱ Ἀθῆναι ἐσεβάσθησαν τὸ παράστημά σου. Σὲ ἤκουσαν ὁμιλοῦντα καὶ σὲ ἐτίμησαν διὰ τοῦ Ὑψίστου βήματός των. Δὲν ἐπίστευσαν ἀμέσως εἰς τὸ κήρυγμά σου, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς ἀκροπόλεως Σὺ καὶ ἐκεῖνοι συνετάξατε τὸ μεγαλύτερον συμβόλαιον τῆς Ἱστορίας. Τὸ συμβόλαιον τῆς Ἐνώσεως καὶ Συνεργασίας τῶν δύο μεγάλων δυνάμεων τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Οἱ καρποὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ θὰ ἀναφανοῦν εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἱστορίαν. Ἡ ἐπίσκεψις τῶν Ἀθηνῶν ὑπῆρξε μία μεγάλη Νίκη. Καὶ ἡ νίκη αὕτη εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ φωτεινότερα κεφάλαια τοῦ βιβλίου τῶν θριάμβων σου.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΓΚΡΙΤΩΝ ΑΠΟΦΕΙΣ

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας
κ. Χριστοφόρου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ἡ «Ἐκκλησία», μετ' αὐτῆς δὲ καὶ οἱ νεοημερολογιακοί, φρονοῦσιν, ὅτι οὐδεμία ἀνάγκη συνοδικῆς περὶ τούτου ἀποφάσεως ὑπάρχει, ἀφοῦ ζητήματα δογματικά, ὡς τὸ τοῦ ἀναβαπτισμοῦ τῶν ἑτεροδόξων καὶ ἡ ἀναγνώρισις τοῦ κύρου, τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν ἐλύθησαν ὑπὸ τριῶν μόνον Ἐκκλησιῶν (ἴσαι δηλ. ἔλυσαν καὶ τὸ ἡμερολογιακόν). Εἰς τὸ τέλος τοῦ περὶ ἡμερολογίου ἄρθρου τῆς ἡ «Ἐκκλησία» δὲν λησμονεῖ νὰ προσθέσῃ καὶ τὸ ἄλλο ἐπιχείρημα τῶν νεοημερολογιακῶν, ὅτι «ἐκατομῦρια ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἐφαρμόζουσι σήμερον τὸ διωρθωμένον πλέον ἡμερολόγιον», καὶ ὅτι «μόνον ἐκατοντάδες τινὲς χιλιάδες ὀρθοδόξων δὲν τηροῦσι τὸ νέον ἡμερολόγιον».

Αὐτὰ εἶναι ἐν ὀλίγοις, κατὰ τὴν «Ἐκκλησίαν», τὰ ὑπὲρ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἐπιχειρήματα τῶν νεοημερολογιακῶν. Καὶ ἡ «Ἀνάπαισις» τὰ αὐτὰ περίπου λέγει.

Τώρα, τίς, ἀναγινώσκων τὰ ἐπιχειρήματα τῶν πρὸς τὸ ἡμερολόγιον νεωτεριζόντων, ἐκ παραλλήλου μὲ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν συντηρητικῶν, θὰ παραδεχθῇ, ὅτι ἀληθῶς οἱ νεοημερολογιακοὶ ἔλαβον ὑπ' ὄψιν ὁπωσδήποτε τὰ κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου ἐπιχειρήματα τῶν συντηρητικῶν; Ἀληθῶς, ἐνῶ οἱ κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως διατείνονται, ὅτι οἱ περὶ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὡς ἐν πᾶσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ ζητήματι τοῦ ἡμερολογίου οὐδὲ κατὰ κεραίαν ὀφείλομεν νὰ θίξωμεν ὅσα οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας παρέδωκαν ἡμῖν, οἱ νεοημερολογιακοί, *μηδένα σεβασμὸν ἀσθινατόμενοι πρὸς τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν*, μεταρρυθμίσαν τὸ ἡμερολόγιον, προφασίζόμενοι, ὅτι εἰς τοῦτο προέβησαν, τοῦτο μὲν διότι ἐββασιώθησαν, ὅτι τὸ Ἰουλιανὸν εἶνε ἐπιστημονικῶς ἀτελές, τοῦτο δέ, διότι ἐξηναγκάσθησαν νὰ σπεύσωσι πρὸς μεταρρυθμίσιν τοῦ ἡμερολογίου, διὰ νὰ λείψῃ ἡ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου, σύγχυσις καὶ ταραχὴ ἐκ τῆς συνυπάρξεως δύο ἡμερολογίων. Ἀλλὰ μήπως καὶ κατὰ τὸν δέκατον ἑκτον αἰῶνα, ὁπότε ἤρξατο ἡ χρῆσις τοῦ γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, καὶ τότε δὲν ἐγνώριζον οἱ τὴν διακυβέρνησιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καταλαμπιστευμένοι, ὅτι ἦτο ἀτελές τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, τὸ δὲ γρηγοριανὸν τελειότερον; μήπως αὐτὸς ὁ Γρηγόριος καὶ Ματθαῖος ὁ Βλάσταρις καὶ ὁ Γεώργιος ὁ Πλήθων δὲν ἐγνώριζον τὴν ἀτέλειαν ταύτην τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου; Ἐπὶ πλέον, μήπως αὐτοὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, δὲν ἐγνώριζον καὶ αὐτοὶ τὴν ἀτέλειαν τοῦ Ἰουλιανοῦ ὡς εἶδομεν; Καὶ ὅμως οἱ μὲν Πατέρες τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, *παρὰ τὸ δὲ ἐγνώριζον τὴν ἀτέλειαν ταύτην*, ἐν τούτοις, μηδαμῶς ἐνδιαφερόμενοι ἂν εἶναι τέλειον ἢ ἀτελές τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ἰουλιανοῦ καθώρισαν τὰ τοῦ Πάσχα, βαθμυδὸν δὲ καὶ κατ' ὀλίγον ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ, καὶ ὅλον τὸ εορτολόγιον

τῆς ἐρρῦθμισε καὶ ὅλην τὴν τ' ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν ζωὴν τῆς διέταξε. Τόσον πολὺ μάλιστα τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον συνυφάνθη μὲ τὴν ζωὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ μὴ εἶναι ποσῶς εὐκόλῳ νὰ θιχθῇ τοῦτο, ἄνευ κλονισμοῦ ἰσχυροῦ εἰς αὐτὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸν οἰκοδόμημα. Τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, διὰ τῆς τοιαύτης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ χρήσεως, καὶ ἡγιασθῇ, ὥστε καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον νὰ μὴ δύναται εὐκόλως νὰ περιφρονηθῇ. Διὰ τοῦτο, καὶ μετὰ τοὺς πατέρας τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οἱ ὅποιοι ἐν πλήρει γνώσει τῆς ἀτελείας τοῦ διατελοῦντος, ἐχρησιμοποίησαν τὸ Ἰουλιανὸν διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ Πάσχα, καὶ οἱ μετὰ τούτους ἐν εὐσεβείᾳ καὶ ζήλῳ ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν διακυβερνήσαντες γνήσιοι ποιμένες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τοῦ παρελθόντος ἔτους δὲν ἐτόλμησαν νὰ μεταβάλωσι τοῦτο μηδὲ κατὰ κεραίαν.

Ἡ ἄλλη πρόφασις τῶν νεοημερολογιακῶν, ὅτι, διὰ νὰ παύσῃ ἡ ἐκ τῆς υπάρξεως δύο ἡμερολογίων σύγχυσις καὶ ταραχὴ, ἡ ὁποία ἐπῆλθεν ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Πολιτείας μεταρρυθμίσιν τοῦ ἡμερολογίου, προσρημόσθη τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον πρὸς τὸ Γρηγοριανόν, καὶ αὐτὴ οὐδεμίαν σοβαρότητα ἐπέχει, διότι ἀληθῶς οὐδαμοῦ ἐξεδηλώθη ἐν Ἑλλάδι τοιαύτη σύγχυσις καὶ ταραχὴ, ἡ ὁποία νὰ ἀναγκάσῃ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ συμμορφωθῇ καὶ ἐν τῷ ἡμερολογιακῷ μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Πολιτείας.

Διατυμπανίζουσ ἐν τούτοις οἱ νεοημερολογιακοί, ὡς εἶδομεν, ὅτι διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως, τὴν ὁποίαν ἐπεχείρησαν ὅχι μόνον οὐδὲν δόγμα καὶ οὐδένα κανόνα τῆς Ἐκκλησίας ἔθιξαν, ὅχι μόνον τὸ Πασχάλιον ἐσεβάσθησαν μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὰς εορτάς καὶ τὰς νηστείας καὶ τὰς ἀκλουθίας, ὅσαι ὑπὸ τοῦ Τυπικοῦ εἶναι καθωρισμέναι, τηροῦσιν ἀθίκτους, ἀλλ' οἰοῦν ἐπερθεματίζοντες εἰς ζῆλον ὑπὲρ τῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διατείνονται, ὅτι ἐπ' ἀνέφερον διὰ τῆς διαπραχθείσης μεταρρυθμίσεως τὰς τε ἡμερομηνίας καὶ τὰς εορτάς εἰς τὰ πραγματικὰ αὐτῶν χρονικά σημεῖα.

Ἀλλὰ ποῖος ἔψεξεν αὐτοὺς, ὅτι διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου προσέβαλον τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας; Ὅτι ὅμως ἐθίξαν τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, τοῦτο μόνον ἐθελοτυφλὸν τις δὲν διακρίνει. Ὁ καθορισμὸς τοῦ Πάσχα ἀπὸ τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἶναι ἢ δὲν εἶναι κανὼν; Εἶναι. Ἀλλ' ἄρ' ἄγε, μετὰ τὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ ἡμερολογίου, δὲν θὰ ἔλθῃ ὡς συνέπεια καὶ ἡ τοῦ Πασχαλίου κανόνος μεταρρυθμίσις;

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐμβλήματα Συνδρόμων

Ἐμβλήματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διακλῆτος κ. Πολύκαρπον, Χαλκοκονδύλη 7. — Ἀθήνας
Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής

Ἐπίσκ. Μεγαρίδος κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ, Χαλκοκονδύλη 7
Διευθυντής Τυπογραφείου: Γεώργιος Σεργιπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

Ἀγιογραφικαί Μελέται

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

(Ματθ. η 5-13)

Πολλάκις καμπτόμεθα ἀπὸ τὸ βάρος δυσκόλων προβλημάτων. Πολλάκις ἡ θλίψις φυγαδεύει τὴν εὐτυχίαν ἀπὸ τὸν οἶκον μας. Πολλάκις τὰ δάκρυα τοῦ πόνου ἀποσβύνουν τὸ μεδίαιμα τῆς χαρᾶς ἀπὸ τὰ πρόσωπά μας. Εἰς τὰς δυσκόλους αὐτὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς μας, αἱ ὁποῖα καλύπτουν ἐνίοτε ὅλον τὸ διάστημα αὐτῆς, αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην ἑνὸς παραστάτου· ἑνὸς βοηθοῦ· ἑνὸς ἀγγέλου παρηγορίας. Νοσταλγοῦμε νὰ ἀνακτήσουμε τὰ ἀπωλεσθέντα ἀγαθὰ, νὰ ἐπανεύρωμεν τὴν ὁδὸν τῆς εὐτυχίας.

Καὶ τότε περιφέρουμε περὶ δακρυ τοῦ ὅμμα τῆς καρδίας μας, ἀνὰ τοὺς κόσμους τοῦ πνεύματος, διὰ τὴν ἀναζήτησιν τῆς Γλυκυτάτης Μορφῆς. Τὰ χεῖλη μας ἐκφέρουν ψιθύρους ἱκεσίας, ἐνῶ τὸ μέλη τοῦ σώματός μας ἀλγοῦν ἢ αἱ χεῖρες μας θωπεύουν τὴν πυρέσσουσαν κεφαλὴν τοῦ προσφιλοῦς μας. «Ἐλθέ Θεέ τῆς ἀγάπης ἔλθέ τάχιστα». Ἰδοὺ ἡ γοερά ἐπικλησις τοῦ αἰχμαλώτου τοῦ πόνου. Ἄλλοτε πάλιν ἱστάμενοι πρὸ τοῦ εἰκονοστασίου ἢ ὑπὸ τὸν θόλον σεμνοπρεποῦς ναϊδρίου ἐκμυστερευόμεθα ὅλον τὸν πόνον καὶ ὅλην τὴν δύνην...

Κωφεύει ὁμοῦς ὁ Θεὸς εἰς τὰς ἐπικλήσεις μας καὶ ἀρνείται τὴν βοήθειαν του! Διατί ἄραγε; Ἐπιθυμεῖ νὰ ταλαιπωρῇ τὸ πλᾶσμα του; ἢ ἀδυνατεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ; ὦ! φίλε ἀναγνώστα, οὔτε τὸ ἓν, οὔτε τὸ ἄλλο συμβαίνει. Ἀπλούστατα σὺ δὲν γνωρίζεις τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιτυχίας! Ὅλαι αἱ μικραὶ καὶ αἱ μεγάλαι ἐπιτυχίαι εἰς τὴν ζωὴν, δρῶντες εἰς ἓνα μυστικὸν τὴν ἐπιτυχίαν τους. Καὶ ἡ ἐπιτυχία αὕτη ἔχει τὸ μυστικὸν της. Ποῖον ὁμοῦς εἶναι; Ἄλλ' ὥς μυστικὸν τὸ γνωρίζουν ὅλοι· ὅχι διότι ζηλοτύπως τίς τὸ κατέχει, ἀλλὰ διότι οὐδέποτε ἐφρόντισες νὰ τὸ ἀνακαλύψῃς.

Παρακολούθησε τὸν ἑκατόνταρχον τῆς Καπερναοῦμ. Προσέρχεται μὲ ταπεινώσιν καὶ σταθερότητα. Ἀνώτατος ἄρχων, συνομιλεῖ καὶ παρακαλεῖ τὸν πτωχὸν Ναζωραῖον. Ἐχει ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἱκανότητα καὶ ἀγάπην Του. Πλήρης δὲ εὐγενείας ἑξομολογεῖται τὸν πόνον του. «Κύριε, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος».

Καὶ τὴν ὁμίλιαν του συνεχίζει διὰ τῆς φωνῆς τῶν ὀφθαλμῶν. Τοῦ ὑποδεικνύει τὸν πόνον καὶ τὸν ἀφίνει νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀγάπην Του. Ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν τῆς καρδίας του, θὰ ἔλεγε: «Κύριε τὸ πλᾶσμα σου πάσχει, Σὺ μόνον ὡς Δημιουργός του, τὸ ἀγαπᾷς, Σὺ δὲ ὡς Θεός· δύνασαι νὰ τὸ βοηθήσῃς. Δὲν εἶναι ὁμοῦς οἱ λόγοι ἐκείνοι πού συνεκίνησαν τὸν Σωτῆρα. Εἶναι ἡ στάσις του. Ἡ ἀπλότης, ἡ παιδικὴ ἐμπιστοσύνη, ἡ εὐγένεια, τὸ θάρρος καὶ κάτι ἄλλο πού κυρίως ἐθαύμασε ὁ Σωτῆρ.

Ὅταν ὁ Σωτῆρ, τοῦ ἀναγγέλλῃ τὴν ἀπόφασίν του νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ εἰς τὸν οἶκόν του, Ἐκεῖνος

ἀρνεῖται. «Οὐκ εἰμὶ ἱκανός, ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς, ἀλλὰ μόνον εἰπὲ λόγον καὶ ἰαθήσεται.» Ταπεινώσας συνοδεύουσα πίστιν καὶ πίστις περιφρουροῦσα ταπεινώσιν. Σὺ εἶσαι ὁ μόνος ἀγνός. Ἐγὼ κατεσπίλωσα τὸ ἔνδυμα τῆς ψυχῆς μου, δι' αὐτὸ «οὐκ εἰμὶ ἱκανός, ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς». Σὺ εἶσαι ἅγιος καὶ ἐγὼ ἁμαρτωλός· δι' αὐτὸ «οὐκ εἰμὶ ἱκανός, ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς». Σὺ εἶσαι ἡ ἀλήθεια καὶ ἐγὼ τὸ ψεῦδος, δι' αὐτὸ «οὐκ εἰμὶ ἱκανός ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς». Δὲν σὲ ἐμποδίζει ὁμοῦς ἡ ἀπόστασις, διότι εἶσαι Κύριος «εἰπὲ (λοιπὸν) λόγον». Δὲν σὲ ἐμποδίζει τίποτε εἰς τὴν ἐνέργειάν σου, διότι τὰ σύμπαντα δοῦλα σά, «εἰπὲ (λοιπὸν) λόγον καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου».

Ἀντιλαμβάνεσαι, ἀναγνώστα, τὴν δύναμιν τῆς ὁμολογίας τῶν σφαλμάτων; Ὁμολογεῖ τὰ σφάλματα καὶ προκαλεῖ περισσοτέραν τὴν συμπάθειαν. Λέγει «οὐκ εἰμὶ ἱκανός» καὶ ἐπιτυγχάνει ἐκδήλωσιν διπλασίας ἀγάπης.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιτυχίας. Δὲν ἀρκεῖ νὰ παρακαλοῦμεν· πρέπει νὰ πιστεύωμεν εἰς τὴν ἱκανότητα καὶ ἀγάπην τοῦ Κυρίου. Ἡ δὲ πίστις μας αὕτη πρέπει νὰ εἶναι ἀπαύγασμα ταπεινοφρόνων σκέψεων. Τότε μόνον ἡ αἰτησίς μας θὰ ἀποδίδῃ τοὺς καρπούς της, ὅταν ὁ αἰτῶν διατηρῇ τὴν ψυχικὴν καθαρότητα καὶ ἀγνότητα, ἢ τοῦλάχιστον ὁμολογεῖ τὰ σφάλματά του μὲ πρόθεσιν νὰ τὰ διορθώσῃ. Τὸ «οὐκ εἰμὶ ἱκανός» θὰ πρέπῃ νὰ εἶναι καὶ ἐπωδὸς εἰλικρινοῦς ὁμολογίας, ἀλλὰ καὶ προτροπὴ πρὸς βελτίωσιν, πρὸς διορθωσιν.

Φίλε ἀναγνώστα,

Ἐνίσχυσε τὴν πίστιν σου, πρὶν ἢ θλίψις σὲ καταλάβει. Ἐξάγνισε τὴν ψυχὴν σου, πρὶν ὁ πόνος σὲ δυσμεῖσει. Ἀγάπησε τὸν Κύριον, πρὶν ζητήσεις τὴν βοήθειάν του. Ὅταν δὲ πραγματοποιήσῃς ὅλα αὐτὰ μὴ φοβηθεῖς ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς ζωῆς. Δὲν θὰ σὲ ἐγγίσουν. Ἀλλὰ καὶ ὅταν θὰ σὲ ἐγγίσουν δὲν θὰ σὲ δηλητηριάσουν. Θὰ ἀναδειχθῇς ἀνώτερος τῶν κινδύνων καὶ τῶν θλίψεων.

Εἰς ὅλην σου δὲ τὴν ζωὴν μὴ λησμονήσῃς ποτὲ τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιτυχίας.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Καθιστώμεν γνωστὸν εἰς ἅπαντας ὅτι πᾶν ἔμβασμα ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος, τοῦ περιοδικοῦ καὶ παντὸς ἄλλου σκοποῦ νὰ ἀπευθύνεται διὰ τὰ χυδρομικῆς ἐπιταγῆς πρὸς τὸν Γενικὸν Ταμίαν· Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον Διαουλίας κ. Π ο λ ὺ κ α ρ π ο ν.

Κοινωνικά Ζητήματα

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ
ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Ὁ πατὴρ τῆς Ἱατρικῆς Ἰπποκράτης εἰς τὰ σωζόμενα αὐτοῦ συγγράμματα, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρει περὶ υγείας τὰ κάτωθι:

«Μήτηρ υγείας, ἡ συμμέτρως τῇ φύσει διατητηκὴ πολλῷ πλείονας ἀνδρας ὤλεσεν κόρος ἢ πείνα· οἱ παχέοι μᾶλλον ταχυθάνοντες ἢ ἱσχνοί».

Εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμὰς ἔγκειται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς ἡ ὅλη σχεδὸν ὑπόθεσις τῶν ἀσθενειῶν. Ὁ σοφὸς μηχανισμὸς τοῦ ἀνθρώπινου ὁργανισμοῦ διέπεται ὑπὸ φυσικῶν νόμων. Κατὰ τοὺς χημικοὺς ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα, παρὰ χημικαὶ ἀντιδράσεις καὶ ὅτι, ἡ ἐνεκεν διαφορῶν αἰτίων μεταβολὴ τούτων ἐπιφέρει τὴν βλάβην τῆς υγείας.

Ἡ υγιεινὴ, εἰδικὴ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς υγείας, διαπραγματεύεται μετὰ λεπτομερειῶν περὶ τῶν προκαλούντων τὰς νόσους αἰτίων. Ὡς δὲ σημαντικὴν αἰτίαν μεταξὺ τῶν ἄλλων περιγράφει τὴν μετὰ κόρου καὶ διὰ θρεπτικῶν σιτίων ὅπως ἀμέτρως διατροφὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἣτις δημιουργεῖ λιπαρὰ καὶ παχέα σώματα, καθιστώντα τὴν ζωὴν ἀπ' ἐνὸς ὁδυνηρὰν καὶ ἀπ' ἐτέρου δημιουργοῦντα μείωσιν τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ὁργανισμοῦ κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων καὶ κατὰ τῶν μικροβιακῶν νόσων, αἵτινες μαστίζουσιν ἰδιαιτέρως τὴν χώραν μας, καὶ οὕτω καὶ ἐξ ἄλλων ἀφορμῶν, ἐπέρχονται ὀξείαι καὶ χρόνιαι νόσοι, ἐξ ὧν συμβαίνουν ταχεῖς καὶ πρόωροι θάνατοι.

Ὅταν δὲ ἐπέλθουν αἱ νόσοι διὰ τῶν ἐν χρήσει ἐπιστημονικῶν μέσων καταβάλλεται κάθε προσπάθεια διὰ τὴν θεραπείαν αὐτῶν. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἐπιτυγχάνεται τοῦτο, ἄλλοτε δὲ ὅχι, ὁπότε κατηγορεῖται, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη, ἡ μᾶλλον ὁ ἱατρός, διὰ τὴν παράτασιν τῆς νόσου ἢ καὶ ἀπώλειαν ἀκόμῃ τῆς ζωῆς, ἐνῶ οὐδεμίαν ἐνοχὴν ὑπέχει οὗτος, ἐφ' ὅσον ἐξετέλεσε τὸ περιορισμένον ἐπιστημονικόν του καθήκον.

Καὶ αὕτη μὲν εἶναι ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ κοινωνικὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος τούτου, χωρὶς νὰ ὑπολογισθῇ καὶ ἕνας σημαντικὸς παράγων, ὅστις ὡς ἐκ τῆς γειτνιασεως τοῦ πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀσυγκρίτως ὑπερέτας φύσεως αὐτοῦ πρὸς αὐτό, ἔχει μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς υγείας καὶ τῶν ἀσθενειῶν.

Ὁ παράγων οὗτος εἶναι ἡ μετὰ τοῦ σώματος ἀρρήκτως συνδεδεμένη ψυχὴ, ἣτις ἀναλόγως τῆς υγιεινῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενείας καὶ ἀνάλογον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν λειτουργειῶν τοῦ ὁργανισμοῦ, ὥστε ἄλλοτε νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν υγείαν καὶ ἄλλοτε ν' ἀδυνατῇ πρὸς τοῦτο.

Τοῦτο διαβλέψας ὁ προμνημονευθεὶς ἱατρός τῆς ἀρχαιότητος Ἰπποκράτης, παραινεῖ τοὺς ἱατροὺς, ὅπως κατὰ τὰς ἀσθενείας, προσέχωσι περισσότερον τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τῶν ἀρρώστων τῶν διότι - ὡς ἀνα-

φέρει - σπανίως ἀρρώσταιναι τὸ σῶμα χωρὶς προηγουμένως ν' ἀρρώσθῃ ἡ ψυχὴ. Ἀποδίδει δηλαδὴ τὴν βλάβην τῆς υγείας καὶ γενικῶς τὰς ἀσθενείας περισσότερον εἰς ψυχικὰ αἷτια.

Ἡ ἐπιστημονικὴ αὕτη ἀλήθεια τοῦ σοφοῦ τούτου ἱατροῦ ὑπῆρχε προάγγελος μιᾶς ἄλλης ἀληθείας, τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἣτις, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἰδρύσεώς της, παραγγέλλει εἰς τοὺς χριστιανούς, ὡς ἀνάγκη ἀσθενοῦν, ν' ἀλείφονται μὲ Ἅγιον Εὐχέλαιον, προφανῶς πιστεύουσα, ὅτι αἱ σωματικαὶ ἀσθένειαι προέρχονται καὶ ἐξ ἁμαρτιῶν, ἥτοι ἐκ ψυχικῆς ἀσθενείας, δι' ἣν παρίσταται ἀνάγκη πρὸς ἐξάλειψιν αὐτῆς καὶ θεραπείαν τοῦ σώματος, νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν διὰ μέσου τοῦ Μυστηρίου τούτου ἀπορρέουσαν Θεῖαν Χάριν, μόνην δυναμένην πρὸς τοῦτο. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀσκησιν τοῦ ἱερωτικοῦ ἐπαγγέλματος ἀντιλαμβάνεται τις τὴν ἐπίδρασιν, ἣν ἔχει ἡ ψυχικὴ κατάστασις ἐπὶ τῶν σωματικῶν ἀσθενειῶν.

Εἰς μερικὰς περιπτώσεις, ἐνῶ ὁ ἀρρώστος χειροτερεύει καὶ ὁ ἱατρός ἀποφαίνεται ὅτι ἐπικρατεῖ τὸ μοιραῖον, ὅπως ἀπροόπτως ἡ νόσος ὑποχωρεῖ καὶ ὁ ἀρρώστος σώζεται. Ἀντιθέτως δὲ εἰς ἄλλας περιπτώσεις, ἐνῶ ὁ ἀρρώστος ἐπιστημονικῶς οὐδένα ἄμεσον κίνδυνον διατρέχει καὶ τοῦτο ἐπίσης βεβαιώνει ὁ ἱατρός, ὅπως παραδόξως ἀποθνήσκει καὶ ἐνίστε ἐντὸς ὥρων ἀπὸ τῆς βεβαιώσεως.

Μήπως αἱ μὴ προβλεπόμεναι αὐτὰ μεταβολαί, ὡς καὶ ἄλλαι καθ' ἃς ἄλλοτε συντομίζεται καὶ ἄλλοτε παρατείνεται ἡ διάρκεια τῆς νόσου, ἔχουσι ψυχικὴν τὴν αἰτιολογίαν τῶν; Τοῦτο μᾶς πληροφορεῖ ὁ μέχρι σήμερον ἐξαιρετικῆς φήμης ἀπολαμβάνων ἀρχαῖος ἱατρός Ἰπποκράτης ὅτι, ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ ψυχικὴ κατάσταση τοῦ ἀρρώστου ἀσχεῖ πρωταρχικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ἀσθενειῶν καὶ ἂν ὁ ἀρρώστος φροντίσῃ νὰ ἐξυγιάνῃ τὴν ψυχὴν του, θὰ ἔχῃ τοῦτο ἀρίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς σωματικῆς του νόσου.

Ἀλλὰ θὰ ἔλεγέ τις ἴσως, ἐφ' ὅσον ἡ υγεία καὶ αἱ ἀσθένειαι τῶν ἀνθρώπων ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ψυχικῆς τῶν καταστάσεως πρὸς τὴν ὑγιεινὴν, πρὸς τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην; πρέπει πάντοτε νὰ λαμβάνονται τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐπιστημονικὰ μέτρα τόσον διὰ τὴν προφύλαξιν τῆς υγείας ὅσον καὶ διὰ τὴν ἴασιν τῶν ἀσθενειῶν, ὁπότε συνεργοῦσης καὶ τῆς μὴ ἐπιβεβαιωμένης ψυχῆς ἐπιτελεῖται ὁ προβλεπόμενος σκοπός. Διότι ἐὰν δὲν λαμβάνονται ταῦτα, οὔτε ἡ ψυχὴ μόνη εἶναι ἱκανὴ νὰ προφυλάξῃ τὴν υγείαν ἐφ' ὅσον τὸ σῶμα ἐκτίθεται εἰς κινδύνους, ἢ ἐπελθούσης νόσου νὰ ἐπανορθώσῃ τὰς κατ' αὐτὴν ἐπερχομένας βλάβας, οὔτε μόνη ἡ ἐπιστημονικὴ ἀγωγή εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ της, ἐφ' ὅσον ἡ κυρίαρχος καὶ δίδουσα ζωὴ εἰς τὸ σῶμα ψυχὴ χωλαίνει ἐκ νόσου.

Ἐχοντας λοιπὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ψυχὴ κατὰ τὰς ἀσθενείας τοῦ σώματος ἐνέχει σημαντικὴν ἐπίδρασιν, ἃς μεριμνῶμεν διὰ τὴν υγείαν αὐτῆς διὰ τῶν γνωστῶν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας μέσων. Ἐὰν δὲ περιπέσωμεν εἰς βαρεῖαν ἀσθένειαν, περισσότερον

ΟΤΑΝ ΟΜΙΛΗ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ...

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ

Ἡ κακὴ συνήθεια τοῦ καπνίσματος ὑποσκάπτει τὴν υγείαν εἰς κάθε κάμνοντα χρῆσιν μικρὰν ἢ μεγάλην τοῦ καπνοῦ. Πρὸ παντὸς εἰς τοὺς νέους, οἵτινες ἔχουσι τόσο ἀνάγκην τῆς καλῆς σωματικῆς διαπλάσεως καὶ ἀναπτύξεως, τυγχάνει τὸ πάθος τοῦτο ὀλεθριώτατον. Καθίσταται δὲ ὁ καπνὸς ἐπιβλαβὴς ὡς ἐκ τῆς περιεχομένης ἐν αὐτῷ τοξικῆς τινὸς οὐσίας καλουμένης νικωτίνης, ἥτις διὰ τοῦ καπνίσματος εἰσέρχεται εἰς τὸν ὄργανισμόν καὶ προκαλεῖ δηλητηριάσιν, ἥτοι τὴν νόσον νικοτινίαν.

Εἰς ἄτομά τινα, ἅτινα δὲν εἶναι συνειθισμένα εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ καπνοῦ, κατόπιν καὶ μικρᾶς ἀκόμῃ χρήσεως τούτου, δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ ὀξεία δηλητηρίασις ἐκ νικοτίνης, ἥτις εἰς σπανίας περιπτώσεις καταλήγει εἰς θάνατον ἐκ παραλύσεως τοῦ κέντρου τῆς ἀναπνοῆς.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς καπνιστὰς μορεῖ νὰ συμβῇ τοῦτο, ὅταν εἰς βραχὺ διάστημα καὶ κατόπιν μάλιστα δυσσαρσίου τινος ἀγγελίας ἢ λυπηροῦ τινος παθήματος, καπνίσουν οὔτοι μεγαλυτέραν ποσότητα τῆς συνήθους. Καὶ διερωτᾶται τις· καὶ ὅταν γίνεται μικρὰ καθ' ἑκάστην χρῆσις καπνοῦ (4—6 σιγάρα π. χ. τὴν ἡμέραν) ἐπέρχεται βλάβη; Ἐφ' ὅσον καὶ διὰ τῆς χρήσεως ταύτης ἐμποτίζεται ὁ ὄργανισμός ἀπὸ τὸ δηλητήριον τῆς νικοτίνης, ἐπέρχονται βλάβαι, αἵτινες ὅμως θὰ εἶναι ἐλαφρότεραι. Ἀλλ' εἶναι εὐκόλον νὰ περιορισθῇ τις εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν χρῆσιν; Μᾶλλον θ' αὐξήσῃ ταύτην καὶ θὰ καταντήσῃ εἰς τὸ πάθος τοῦ καπνίσματος. Ἐὰν δὲ οἱ καπνίζοντες φαίνονται ὑγιεῖς, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι καὶ τοιοῦτοι. Διότι ἂν ἐξετασθῶν θὰ εὐρεθῶν παρουσιάζοντες βλάβας ἐκ τοῦ καπνίσματος, πρᾶγμα ὅπερ διαπιστώνεται ὅτε κατὰ τὴν ἐμφάνισιν νόσου γίνεται λατρικὴ ἐξέτασις.

Αἱ ἐπερχόμεναι διὰ τοῦ χρόνου ἐκ τοῦ καπνοῦ βλάβαι ἀρχονται ἀπὸ τῆς κοιλότητος τοῦ στόματος, ἥτις πρώτη ὑποδέχεται τὴν ἐπίδρασίν του. Καὶ ἐν πρώτοις ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῆς νικοτίνης προκαλεῖται βλάβη οὖλων, ἥτις ὑποβιβρώσκει τὰς ρίζας τῶν ὀδόντων καὶ καθιστᾷ αὐτοὺς ἀχρήστους. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ ἐκ τῆς καύσεως τοῦ σιγαρέττου ἢ τοῦ πούρου καπνὸς διέρχεται διὰ τῶν παρισθμίων πρὸς τὸν φάρυγγα ἢ διὰ τοῦ λάρυγγος πρὸς τοὺς πνεύμονας, καὶ παλινδρομῶν ἐξέρχεται διὰ τῶν ρωθίωνων, κατὰ τοσοῦτον δημιουργοῦνται τοπικαὶ παθήσεις χρονίως μορφῆς, ὧν κυριώτεραι εἶναι ἡ χρονία φαρυγγίτις καὶ βρογχίτις. Αἱ παθήσεις αὗται παρουσιάζουν κατάρρουν (ὕπερέκκρισιν) καὶ προκαλοῦν βήχα μὲ

πτύελα βλεννοπυώδη, ἰδίως κατὰ τὴν πρωΐνῃν ἔγερσιν, καὶ προδιαθέτουν τὰ ἄτομα ταῦτα εἰς τὰ κρυολογήματα καὶ τὴν γρίπην.

Ἐπίσης καὶ εἰς τὸν στόμαχον εἰσέρχεται ἡ νικοτίνη ὅτε μετὰ οἴελου, ὅστις ἐμπεριέχει ταύτην, γίνεται ἡ κατάποσις τῆς τροφῆς, ὁποῦτε δημιουργεῖται χρονία γαστρίτις, ἐξ ἧς ὁ καπνιστὴς ἔχει ναυτίαν καὶ ἐμέτους, ἀνορεξίαν καὶ πόνους.

Ἀλλ' αἱ βλάβαι αὗται δὲν περιορίζονται ἕως ἐδῶ. Διὰ τῆς ἀπορροφήσεως τῆς νικοτίνης προσβάλλεται τὸ κυκλοφορικὸν σύστημα καὶ δημιουργοῦνται οὕτω βλάβαι ἀφ' ἐνὸς τῆς καρδίας ἐκδηλούμεναι ἐξωτερικῶς διὰ ταχυκαλμιῶν ἢ βραδυκαρδιῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου βλάβαι τῶν ἀρτηριῶν, ἐξ ὧν προκαλεῖται ἡ πρόωρος ἀρτηριοσκλήρωσις καὶ ἡ αὐξήσις τῆς πιέσεως.

Ἐπίσης προσβάλλεται καὶ τὸ νευρικὸν σύστημα, ἐκ τῶν βλαβῶν τοῦ ὁποίου οἱ καπνιστὴς παρουσιάζουν ἐξασθένειαν τῆς μνήμης καὶ κατατρέχονται ὑπὸ ἐπιμόνου πονοκεφάλου καὶ ὑπὸ ζάλης.

Τὸ χεῖριστον δὲ ἐξ ὅλων εἶναι ἡ ἰσχὺς τοῦ πάθους τοῦ καπνίσματος ἐπὶ τῆς θελήσεως καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ καπνιστοῦ, ὅστις ἐνῶ ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ζημίαν του καὶ ἀποφασίζει νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸν τοῦτο, παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας του δὲν δύναται εὐκόλως νὰ ἐπικρατήσῃ τοῦ πάθους του, ἀλλ' ἔρχεται εἰς ἀπατηλοὺς συμβιβασμοὺς μετ' αὐτοῦ, μειορῶν πρὸς καὶ ὀν τὴν χρῆσιν του διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ὀρμητικώτερος εἰς τὰ ἴδια.

Τοῦτο καταφαίνεται καὶ εἰς ἃς περιστάσεις ὁ καπνιστὴς λόγῳ ὑπαρχούσης ἀνάγκης, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ μὴ καπνίσῃ ἐπ' ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα, ὡς συμβαίνει εἰς διαλέξεις ἢ ἄλλας σοβαρὰς συνεδριάσεις ἢ καὶ κατὰ τὸν ἐκκλησιασμὸν τοῦ ἀκόμῃ, ἐνθα ἀνυπομονεῖ πότε νὰ τελειώσῃ ἡ ἀπασχόλησις του αὐτῇ, διὰ νὰ μὴ εἰπὼν ὅτι καὶ διακόπτει ταύτην, διὰ νὰ σπεύσῃ νὰ καπνίσῃ μὲ βουλημίαν.

Ἀλλ' ἐὰν τὸ κάπνισμα διὰ τοὺς ἐνηλίκους εἶναι βλαβερόν, διὰ τοὺς νέους εἶναι ὀλεθριώτατον.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ νέοι ἔχουσι ἀνάγκην σωματικῆς διαπλάσεως καὶ διανοητικῆς γονιμότητος, διὰ νὰ ἀντεπεξέλθουν πρὸς τοὺς κινδύνους τῆς νεότητος καὶ διὰ νὰ ἐπιδοθῶν ἐπαξίως εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας των. Ἐὰν ὁ νέος ὑποπέσῃ τόσο ἐνῶρις εἰς τὸ ταπεινὸν αὐτὸ πάθος τοῦ καπνίσματος, πῶς εἶναι δυνατόν ν' ἀποφύγῃ τοὺς κινδύνους τούτους, ἐν τ' αὐτῷ δὲ καὶ πῶς θὰ προσωτηθῇ ἡ καλὴ σωματικὴ του διάπλασις καὶ θέρψις ὡς καὶ ἡ πνευματικὴ του μόρφωσις, ἐφ' ὅσον ὁ τρυφερός του ὄργανισμός ἐμποτίζεται ἀπὸ τὸ σφοδρὸν αὐτὸ δηλητήριον τῆς νικοτίνης, καὶ αἱ διανοητικαὶ του δυνάμεις τυγχάνουσιν ἐξησθενημέναι καὶ ἔμφορτοι ἀπὸ παθολογικὰς ἐκ δηλητηριάσεως σκέψεις; Εἶναι γνωστὸς ὁ κίνδυνος ἰδίως τῆς φυματώσεως διὰ τοὺς νέους. Κατὰ πρόσφατον παρατήρησιν νέοι ἡλικίας 14—18 ἐτῶν παρουσιάζουν ἀδενικὴν φυματίωσιν εἰς ποσοστὸν 36 ο.ο. Τὸ ποσοστὸν τοῦτο αὐξάνει ὅταν εἰς τούτους συμπεριλάβωμεν καὶ τοὺς δυστροφικοὺς καὶ καχεκτικοὺς ἐν γένει. Ἐὰν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς καταστάσεως ταύτης τῶν νέων συνιστᾶται ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὁ ὑπερτιτισμός καὶ ὁ κα-

τότε, ἐκτὸς τῆς χρησιμοποίησεως τῶν μέσων τῆς ἐπιστήμης, νὰ μὴ λησμονήσωμεν τὸ «οὐδεὶς ἀναμάχητος» καὶ νὰ στρέφωμεν σταθερῶς τὴν προσοχήν μας πρὸς τὸ ἀμαρτωλὸν παρελθόν μας, καὶ μετ' ἀληθοῦς μετανόιας ἐνεργοῦντες τὰ τῆς ἐκκλησίας, ἃς εἰμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀναρρώσωμεν τὸ ταχύτερον, καὶ ὅτι θὰ σωθῶμεν ἐκ βεβαίου θανάτου, ἐὰν βεβαίως δὲν πρόκειται περὶ τῆς μοναδικῆς περιπτώσεως τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ κοινοῦ χρέους.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΙ ΦΙΛΟΞΕΝΟΙ ΑΔΕΛΦΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αἱ κλῖναι ἐκάστης σειρᾶς, ἂν καὶ πλησίον ἀλλήλων, ἄφιναν ὅμως ὀρεκτὸν διάστημα διὰ τὴν ἐλευθέραν κυκλοφορίαν τῶν ἱατρῶν, τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν νοσοκόμων. Τὸ κομψὸ δὲ σχῆμα ὧν αὐτῶν τῶν κλινῶν, τὰ λευκὰ καὶ ὁμοῦ μορφᾶ σκεπάσματα, ὁ κ θαρδὸς ἄηρ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρχεν εἰς ὅλην τὴν αἰθουσαν, οἱ πολυπληθεῖς ἀδελφαί, αἱ ὁποῖαι ἐπηγαινοῦντο πάντοτε, ἔχουσαι κεκρυμμένα ἀπὸ τοῦ λευκοῦς κρηδῆ μινους τὰ πλήρη γλυκύτητος καὶ ταπεινότητος πρόσωπα τῶν, τὰ πάντα ἠγαθήματα τὴν βρασίαν καὶ ἐφαίνοντο ἀπομακρύνοντα τὴν αἴσθησιν ταύτην, τὴν σκυθρωπὴν σύντροφον τῆς λύπης.

Ἡ κλίνη ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Παῦλος ἐποθετήθη, ἔκειτο μεταξὺ δύο κενῶν κλινῶν. Μετ' ἄρκετὴν δὲ ἀνάπαυσιν, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τὸν ἀσθενῆ διὰ τὴν οὐκ ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ κάματοις τῆς ὁδοῦ, εἰς ἐπιτήδειον χειρουργόν, ὅστις ἦλθε καὶ τὸν ἐπεσκέφθη, ἐξέβαλε τὸν προσωρινὸν ἐπίδεσμον, τὸν ὁποῖον ὁ Λουδοβίκος εἶχε θέσει εἰς τὴν πληγὴν, ἐξήγαγε μετὰ προσοχῆς τὸ στήθος καὶ εἶπεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε φόβος θανάτου καὶ ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας ὁ νέος θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του.

Ἡ χάρα τοῦ Λουδοβίκου ὅταν ἤκουσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς ἐπισημῆς ὑπῆρξε μεγάλη. Καὶ αὐτὸς ὅμως ὁ ἀσθενὴς ἠσθάνετο χαρὰν οὐχὶ ὀλιγώτερον ζωηράν. Ὁ πτωχὸς Λουδοβίκος μέχρι τοῦδε ἐφοβεῖτο διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἀνέπνεε δυσκόλως. Ὅτε δὲ ἔμαθεν ὅτι ἡ πληγὴ αὐτοῦ δὲν ἦτο ἐπικίνδυνος, ἠσθάνθη ἐαυτὸν ἀναζώντα, τὸ πρόσωπόν του ἐφαιδρύνθη καὶ θὰ παρεδίδοτο εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῆς μεγάλης χαρᾶς, ἂν μὴ ὑπερίσχυεν ὁ πολὺ προφυλακτικὸς χαρακτήρ του. Ὁ χαρῆς ἠσθάνετο εὐκρινῶς τὸν χειρουργόν, ὅστις εἶχε ἐξετάσει διὰ τῆς μήλης τὴν πληγὴν, καὶ τὸν νοσοκόμον, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε βοηθήσει

εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῆς πληγῆς καὶ τὴν μοναχὴν, ἡ ὁποία ἦλθεν ἔπειτα καὶ προσέφερεν εἰς τὸν ἀσθενῆ μὲ λόγους γενναίους καὶ παρηγορητικούς, ἐν ποτὶν μαλακτικόν.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἀφ' οὗ ε'δεν τὸν ἀδελφόν του ἡσυχάζοντα ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἔλαβε φιλοστόργως τὴν χεῖρα του, τὴν ἠσπάζοιτο, τοῦ ὑπεσκέθη ὅτι ἔλθῃ πάλιν νὰ τὸν ἴδῃ, συντόμως καὶ ἀνεχώρησεν ἀποτόμως ἀπομάσσωσιν ἐν δάκρυ.

Ἦδη ὁ γέρον Μασουρῖος τοὺς εἶχεν ἀφήσει διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὰς ἐργασίας του.

Ἀφοῦ ὁ Λουδοβίκος συνείληψε θερμῶς τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν ἐπιτήρησιν τῶν καλῶν ἀδελφῶν, αἵτινες εἶχον ἐπιφορτισθῇ τὸς ἀσθενεῖς τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ εἰς τὴν ὁ Παῦλος εὕρισκετο, μετῆρ πρὸς ἀναζήτησιν χρυσοχοῦ, ἵνα ἐργάζεται ἐν αὐτῷ καὶ ζῇ, ἔως οὗ ὁ Παῦλος θεραπευθῇ ἐντελῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ποία ἦτο ἡ ἀπαίσιος μορφή;

Μετὰ τριῶν ἡμερῶν ἐπίμονον ἀναζήτησιν ὁ Λουδοβίκος κατάρθωσε νὰ εὕρῃ ἐργασίαν εἰς ἓν τῶν καλλιτέρων χρυσοχοσιῶν τῆς πόλεως. Ἐπωφελεῖτο δὲ τῶν ὧρων αἵτινες τῷ ἔμμενον ἐλεύθεροι καὶ ἤρχετο καὶ ἔβλεπε τὸν ἀδελφόν του καὶ δι' εὐαρέστων συνομιλιῶν ἐλησμονεῖ τὰς θλίψεις του.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς τετάρτης ἡμέρας ὁ Παῦλος εἶδεν ὅτι ἡ πλησίον του κλίνη εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ νέου τινὸς ἀσθενοῦς, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἐστεινωχρεῖτο πολὺ διὰ τὴν ἀσθενειάν του, διότι ἐψιθύριζε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του σιγὰς ἀράς καὶ νύκτε ἔφινε νὰ ἐκδηλοῦται ἡ ἀπελπισία του διὰ μεγάλων φωνῶν. Ὅσον μέρος τοῦ προσώπου του ἠδύνατο τίς νὰ ἴδῃ ὑπὸ τὸν εὐρύν σκουφον του, τὸν καταβιβασμένον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, εἶχε τὴν ἀπαίσιον καὶ ἐνέπνεεν ἀποστροφήν. Σπανίως τὸ ἐστρέφετο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Παύλου καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐπίτηδες ἔστρεφε πρὸς αὐτὸν τὰ νῶτα.

Ὁ Λουδοβίκος ἐπλησίασε μίαν τῶν φιλοστόργων ἀδελφῶν, ἡτις περιεπάτει εἰς τὴν αἰθουσαν καὶ τὴν ἠρώτησε ποῖος ἦτο ὁ ἀνθρώπος οὗτος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸσον κακὸν ἐξωτερικόν.

Δὲν γνωρίζομεν, ἀπήντησεν ἡ ἀδελφή, οὔτε τὸ ὄνομα του, οὔτε τὸ ἐπάγγελμα του, οὔτε τὴν πατρίδα του. Ἡ κατάστασις του ἐν τούτοις μᾶς ἐμπνέει πολλὴν ἀνησυχίαν, διότι ἡ πληγὴ του ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ θανάσιμος. Ὁ δυστυχὴς! Καὶ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ νὰ τῷ ὁμιλῶσιν οὔτε περὶ ἐξομολογήσεως, οὔτε περὶ ἱερῶς, οὔτε περὶ θρησκείας. Δύο ἀθῶοι χωρικοὶ τὸν περιχάρων τὸν εἶδον εἰς τὴν μεγάλην ὀδὸν πλέοντα εἰς τὸ αἷμα του καὶ τὸν ἔφερον χθὲς ἐδῶ. Τὸν ἐποθετήσαμεν δὲ πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ σας, διότι ἐνομιλάμεν ὅτι ἡ γεινῆσις συντ ὅφου τῆς δυστυχίας ἔχοντος τὸ αὐτὸ πάθος μὲ τὸ ἰδικόν του θὰ τῷ ἦτο εὐριστός· ἀλλ' οὗτος ὅταν τὸν πορετήρησεν ἐστράφη εἰς τὸ ἄλλο μέρος μετὰ θυμοῦ καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ ἀκαταῖται τὴν τύχην τῆς, ἐκρεῦγαν βλασφημίας, αἵτινες μᾶς προσξενόουσι μεγάλην ἀπέχθειαν. Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην εἶναι ἡσυχώτερος. Ἡ νύξ, ἡ ἡμερία τῆς κλίνης καὶ τὰ καταπραῦντικά φάρμακα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐδώκαμεν, τοῦ ἔδωκαν δύναμιν καὶ τοῦ ἡλάττωσαν ὀλίγον τὴν ταραχὴν του. Τώρα θὰ σπεύσωμεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν τὴν ἀταραξίαν του διὰ νὰ τὸν προτρέψωμεν νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ θρησκευτικά του καθήκοντα. Ὅλοι αἱ ἀδελφαί προσεύχονται δι' αὐτόν. Ἐὰν οἰκτεῖτε τὸν δυστυχῆ τούτον, συνενώσατε τὰς προσευχὰς σας μετὰ τῶν ἰδικῶν μας καὶ ζητήσατε παρὰ τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς τὴν μετάνοιάν του».

(ἀκολουθεῖ)

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Καθιστῶμεν γνωστόν, ὅτι τὸ περιοδικὸν θὰ διακοπῇ τὴν ἐκδόσιν του ἐπὶ ἓνα μῆνα. Ἡ διακοπὴ αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς διευθύνσεως νὰ παρὰ σὺν τὴν εὐκαιρίᾳ μιᾶς μικρᾶς ἀναπαύσεως εἰς τὸ ἐργαζόμενον προσωπικόν.

θαρδὸς ἄηρ τῆς υπαίθρου, πόσον ταῦτα ἔρχονται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κάπνισμα, ὅταν διὰ τούτου καταργεῖται ἡ ὀρεξίς καὶ ἐμποδίζεται ἡ ὀξυγόνοσις τῶν πνευμόνων, οἵτινες ἀντὶ τοῦ ὀξυγόνου προσλαμβάνουσι τὴν βλαβερὰν νικοτίνην καὶ τὰ ἐκ τῆς καύσεως τοῦ καπνοῦ παραγόμενα δηλητηριώδη αέρια!

Τὸ κάπνισμα ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ πάθους, ὅπως καὶ κάθε πάθος, δυσκόλως θεραπεύεται. Πλὴν ὑπάρχει πάντοτε καιρὸς κατεσχύσεως τοῦ πάθους τούτου, ἀρκεῖ μόνον ν' ἀποφασίσῃ τις. Ἡ ἀπόφασις δὲ αὕτη θέλει καταστῇ ἱσχυρά, ὅταν ὁ καπνιστὴς ἀναλογισθῇ σοβαρῶς τὰς ἐκ τοῦ καπνισματος σοβαρὰς συνεπείας τῆς υγείας του, τῆς σπατάλης τοῦ χρημάτων καὶ τῆς διὰ βίου ἐλαττωματικότητος τοῦ ὁργανισμοῦ του, χωρὶς ν' ἀπολαμβάνῃ καὶ ἰδιαιτέραν τινα εὐχαρίστησιν. Ἐξ ἄλλου ἂς ἀνυψώσῃ ἐδῶ τὸν ἐγωισμόν του κατὰ τῆς κυριαρχούσης αὐτοῦ τυραννίδος τοῦ καπνισματος καὶ ἂς εἶναι βέβαιος ὅτι ἐν τῇ πάλῃ ταύτῃ θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ λογικὴ θέλησις.

Εἰς δὲ τοὺς νέους, οἵτινες πολλὰς ἐλπίδας τρέφουν διὰ τὸ μέλλον τῶν ὑποδεικνύομεν ὅτι, μεταξὺ τῶν ἀντιτιθεμένων εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐλπίδων τῶν τούτων, εἶναι καὶ τὸ κάπνισμα, ὅπερ δέον νὰ ὑπολογίζωμεν ὡς ἓνα τῶν σημαντικῶν ἐχθρῶν τῆς υγείας τῶν καὶ τῆς λαμπρᾶς τῶν σταδιοδρομίας.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΣΙΟΣ ΠΑΝΤΟΣ ΘΑΥΜΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΑΙΝΟΥ

Εὐρέθη ἐπὶ τέλους καὶ ἕνας ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀποστολῆς του. Τοῦτου ἡ φωνὴ εἰς τὸ Σεβαστὸν κοινοβούλιον μᾶς συνεκίνησεν βαθύτατα. Ἀλλὰ καὶ πόσος ὅταν τὴν ἀκούσῃ δὲν θὰ θαυμάσῃ τὸν δημόσιον αὐτὸν ἄνδρα τῆς Πατρίδος μας, ὅστις εἶχε τὸ σθένος νὰ καταγγεῖλῃ πρᾶξιν προσβάλλουσα τὴν ἐθνικὴν καὶ θρησκευτικὴν φιλοτιμίαν τοῦ λαοῦ μας; Ἡμεῖς μεταφέρομεν εἰς τὴν στήλην αὐτὴν μερικὰς περιγραφὰς ἐκ τῆς ἐπερωτήσεως τοῦ κ. Θηβαίου περὶ αὐτοῦ πρόκει-
ται. «Ἡ διασφάλις τῶν δικαιωμάτων τῆς Ὁρθοδόξιας ἐπ' αὐτῶν (τῶν Ἀγ. Τόπων) δὲν ἀποτελεῖ αἴτημα μόνον τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ τῆς συριακῆς, ἀραβικῆς καὶ πάσης ἄλλης τῆς Μ. Ανατολῆς, ἥτις τὴν στείλῃ αὐτὴν ἀποβλέπει εἰς τὴν Ἑλλάδα..... Ἀλλὰ πέραν τούτου ἀποτελεῖ κατ' ἀνταπόκ-
την τῆς Ἑλληνικῆς Ἐθνικῆς ἐμφανιζομένου ὡς πεισφορητοῦ τῆς θρησκευτικῆς εὐαισθησίας τῶν 99 ο)ο ὁρθοδόξων πολιτικῶν καὶ διακηρύσσοντος διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης (Σ.Π. διορισμοῦ προσώπου ἐβραϊκῆς καταγωγῆς καὶ θρησκείας ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ νέον κράτος τοῦ Ἰσραήλ), ὅτι δὲν ὑφίσταται μεταξὺ τῶν 9.000.000 ἑλλήνων εἰς ἑκατὸς νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ». Ἴδού φωνὴ ἑλληνοπρεπεστάτη! Ἴδού στάσις χριστιανοῦ πολιτικοῦ ἀνδρός! Ἡμεῖς συγχαίροντες τὸν κ. Θηβαίον, εὐχόμεθα, ἡ φωνὴ του νὰ ἀπηχῆσθαι καὶ εἰς ἄλλας εὐγενεῖς τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοβόλου ψυχάς. Ὡς δὲ διὰ συνθήματος νὰ ἐνωθῶσι τὰ ὑπάρχοντα ὑγιᾶ στοιχεῖα τοῦ πολιτικοῦ κόμμου μας. Διότι τοιοῦτοι ἄνδρες θὰ φανῶσιν ἄξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ λαοῦ μας, ὃ ὁποῖος πρέπει εἰς τὰ κριτήρια τῆς ἐκλογῆς του, νὰ προσθέσῃ καὶ τὴν θρησκευτικὴν τῶν ὑποψηφίων. Καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Καθιστώμεν γνωστὸν εἰς τὰ φιλευσεβῆ Ἑκκλησιάσματα, ὅτι τὴν Τρίτην 29 τρέχοντος μηνός, ἑορτὴ τῶν Ἀγίων καὶ Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων, Πέτρου καὶ Παύλου, πανηγυρίζουν οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ: Ἀγίου Παύλου Παλαιᾶς Κοκκινιάς (Λεωφόρος Θηβῶν) καὶ Ἀγίων Ἀποστόλων, Συνοικία Ὑμητοῦ (Ἀνέμου 12).

Εἰς ἀμφοτέρους τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς θὰ παρενρεθῶσιν ἀρχιερεῖς, τελεσθησομένης λαμπρᾶς λειτουργίας.

Συγκοινωνία: Ἀγίου Παύλου Πειραιῶς. Ἀντικίνητα Παλαιᾶς Κοκκινιάς. Ἀγίων Ἀποστόλων Ἀθηνῶν Ἀντικίνητα Ἀγ. Ἰωάννου, ἀπὸ Πλατείας Κλαυθμόωνος

Ἡ ΤΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Πρ. Φλωρίνης μετέβη εἰς τὸν ἐν Θήβαις Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἰωάννου Καλοκτινῶντος ἐνθα καὶ ἐλειτούργησε. Ἐχοροστάτησε ἐπίσης εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Πάντων (Βύρωνος) προσθέσας ἰδιαιτέραν αἴτησιν εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Πάντων.

Εἰς τὴν ΝΕΜΕΑΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Πρωτοφανὴς ὑπῆρξε ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἰς τὴν Νεμέαν Κορινθίας. Οὕτω τὴν Δευτέραν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, μετὰ ὁ Σεβασ. Ἀγιος Μεγαρίδος, τελέσας λαμπρὰν λειτουργίαν καὶ διημέρησας μετ' ἀσυνήθους πνευματικῆς ἐξάρσεως. Συγκοινωνήσαντα τὰ πλῆθη τοῦ χωρίου παρεκκοιμήθησαν τὴν τελετὴν. Εἰρησθῶ δὲ ἐν παρόντι, ὅτι εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἐξόχου αὐτοῦ γεγονότος, παρενεβλήθησαν ῥκετὰ ἐμπόδια ἅτινα ὑπερνεκλήθησαν νικηφόρως.

Αἱ ἐξετάσεις τῶν κατηχητικῶν σχολείων

Ἡ Περίοδος τοῦ Σχολικοῦ ἔτους ἔληξε καὶ ἐφέτος. Οἱ καρποὶ ἀρκετοί. Αὐτὸ ἀπέδειξαν αἱ ἐξετάσεις τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Εἰς ἀρκετὰς ἐξ αὐτῶν μετέβη προσωπικῶς καὶ ὑψόλογησε τὰ παιδιὰ, ὁ πατὴρ τῆς ἀγάπης, Σεβ. Ἄγιος Διανυλείας, ὅπως εἰς Παιανίαν Ἀττικῆς. Αἱ ἐξετάσεις εἰς τὴν Παιανίαν ὑπῆρξαν λίαν ἐπιτυχεῖς. Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ὁ Σεβασμιώτατος Ἄγιος Διανυλείας ἀπένευμε τὸ ὁρμήριον τοῦ Οἰκονόμου εἰς τὸν αἰδεσιμώτατον ἱερέα Νικόλαον Καλοσκάμην. Τοῦτο δὲ διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας ποὺ προσέφερε καὶ προσφέρει διὰ τὴν παραδειγματικὴν τάξιν ἐν τῷ Ναῷ διὰ τὴν ἀκραν καθαρότητα ἐν γενεῇ δὲ δι' ὅλα τὰ προσόντα ποὺ παρέχει νὰ στολίζωσιν ἕναν ἱερωμένον. Τὸν λαβόντα τὸ ὁρμήριον ἱερέα Νικόλαον συγχαίρομεν καὶ εὐχόμεθα αὐτῷ τὰ βέλτιστα.

Ὅπου δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταβῇ, ἀπέστειλε τὰ δῶρα του, μίαν ὥραιαν εἰκόνα μετ' ἀντιστοίχου εὐλογίας.

Οὕτω ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐνωμένη ἀρραγῶς εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας ἐργάζεται πολυμερῶς διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς.

Τὸ περιοδικὸν τοῦτο, διερχομένην τὴν κοινὴν γνώμην τῶν Γ. Ο. Χ. εὐχεται εἰς τοὺς ἐργασθέντας καὶ ἐργασθείσας διὰ τὴν πρόδοον τῶν Κατηχητικῶν, τὴν ἐξ ὕψους ἀνταπόδωσιν. Εἰς δὲ τοὺς Τρεῖς πνευματικὸς ἡμῶν ἡγέτας ὕψους καὶ πᾶν τὸ βέλτιστον, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Πανηγυρεῖς Ἱερᾶς Μονῆς

Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου (Κορωπίου)

Τὴν 28ην Ἰουλίου ἐορτάζει ἡ Ἀγία Εἰρήνη, ἡγουμένη τῆς Μονῆς Χρυσοβαλάντου. Κατ' αὐτὴν πανηγυρίζει ἡ ἐν Κορωπίῳ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης. Ἀφ' ἐσπέρας θὰ τελεσθῇ Μέγας Ἑσπερινός. Τὴν πρῶτην πανηγυρικὴν λειτουργίαν ἱεουργοῦντος Ἀρχιερέως. Ἀντικίνητα: Ἀπὸ Πλατείας Παλαίου Δημοπρατῆς οἴου (Μοναστηράκι), Στάσις Καρελλᾶ.

ΠΕΝΘΗ

Αἰκατερινὴ Κωνστ. Λούμογ (Τὸ Γένος Βάβαρη)

Τὴν προπαρελθούσαν ἐβδομάδα ἐξεδήμησεν πρὸς Κύριον σεβαστὴ καὶ ἐνάρετος Δέσποινα, ἡ Αἰκατερινὴ Κ. Λούμου τὸ γένος Βάβαρη.

Ἡ μεταστάσα ὑπῆρξε πρότυπον συζύγου καὶ καλῆς μητρός, διαπαιδαγωγήσασα τὰ αὐτῆς τέκνα ἐν νοσηθείᾳ Κυρίου καταστήσασα ταῦτα οὐκ ἐλάττω τῆς κοινωνίας, ἀπολαμβάνοντα τῆς ἐκτιμήσεως πάντων.

Ἐσέβητο τὰς Ἱερὰς παραδόσεις, θρησκευτικὰς καὶ ἔθνικὰς μεταλαμπαδεύσασα τὸν σεβασμὸν πρὸς αὐτὰς εἰς τὰς τέκνα τῆς καὶ τοὺς ἐγγονοὺς τῆς.

Ἀνεδείχθη πρότυπον Ἑλληνίδος μετὰ τὰς ἐξαιρέτους ἐκείνας ἀρχαῖκας ἀρετάς, αἵτινες ἐκδόμουν τὰς Ἑλληνίδας παρωχημένων γενεῶν.

Ὑπῆρξεν πρότυπον φιλάνθρωπίας καὶ ἱερείας ἀληθῆς ἐλέους, καλωσύνης καὶ καθήκοντος.

Ἔστω ἀγῆρως καὶ εὐλογητὴ ἡ μνήμη αὐτῆς, καὶ ἄνθη, τὴν ὥραιότητα τῆς ψυχῆς τῆς συμβολίζοντα, ἃς καλύπτουν ἐσσεῖ τὸν τάφον τῆς.

Εἰς τὸν νῆδον τῆς κ. Ἰωάννης Λούμου, τὰς θυγατέρας τῆς καὶ τοὺς γαμβροὺς τῆς ἐκφράζω τὰ θερμά μου συλληπητήρια.

† Πρωτοσύγγελλος ΔΔΕΞ. ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ